

**Ova knjiga je zagonetka.
Dešifrujte je, dekodirajte i protumačite.
Tragajte i ispitujte.
Ako ste dostojni, pronaći ćete odgovor.**

DŽEJMS FREJ

I NILS DŽONSON-ŠELTON

KLJUČ NEBA

ZAVRŠNICA II DEO

Preveo
Goran Skrobonja

Laguna

Naslov originala

James Frey and Nils Johnson-Shelton

SKY KEY: AN ENDGAME NOVEL

Copyright © 2015 by Third Floor Fun, LLC.

Iskustvo odgonetanja: Futurruption LLC.

Dodatni dizajn ikona: John Taylor Dismukes Assoc.,
odjeljenje Capstone Studios, Inc.

All rights reserved.

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

KUPOVINA NIJE NEOPHODNA. Takmičenje počinje u 9.00 po istočnom standardnom vremenu 20. oktobra 2015. i završava se kada zagonetka bude rešena ili 20. oktobra 2017, u zavisnosti od toga šta nastupi prvo. Otvoreno je za sve uzrasta 13 godina ili starije. Ovo ne važi tamo gde postoje pravne zabrane. Ukupna vrednost svih nagrada: približno 250.000 dolara. Sponzor: Third Floor Fun, LLC, 25 Old Kings Hwy N. Ste. 13, PO Box #254, Darien, CT 06820-4608. Pojediniosti o takmičenju, opisu nagrada i Zvaničnim pravilima možete naći na adresi www.endgamerules.com

HarperCollins Publishers nije odgovoran za dizajn ili upravljanje bilo kakvim takmičenjem u vezi sa Završnicom, i nije sponzor nijednog takvog takmičenja. Sva takva takmičenja dizajnira, njima upravlja i sponzoriše ih Third Floor Fun, LLC, koji je jedini odgovoran za njihovu sadržinu i tok.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

KLJUČ NEBA

90 dana.

MALA ALISA ČOPRA

Kuća porodice Čopra, Gangtok, Sikim, Indija

„Tarki, Tarki, Tarki...”

Oblaci jezde iznad vrhova Himalaja, dok se sunce odbija od snega na njihovim padinama. Kančendžunga, treći najviši vrh na svetu, nadnosi se iznad grada. Stanovnici grada obavljaju svakodnevne poslove – rade, kupuju, piju, jedu, podučavaju, uče, smeju se glasno, osmehuju. Sto hiljada mirnih duša koje ništa ne slute.

Mala Alisa hoda po travnjaku iza svoje kuće, vlati trave je golicaju po nožnim prstima, miris zapaljenog žbunja diže se iz doline. Šake su joj na kukovima, a laktovi istureni pozadi kao krila. Kolena su joj savijena, glava pognuta napred, i ona spaja i razdvaja, spaja i razdvaja laktove, oponašajući pauna klopotanjem i gakanjem. Ona doziva: „Tarki, Tarki, Tarki“, što je ime starog pauna koji je sa njenom porodicom živio proteklih 13 godina. Tarki gleda devojčicu i upola se okreće nabirući svetlo perje na vratu, odgovarajući joj klopotom. Širi rep i Mala Alisa poigrava od radosti. Trči prema Tarkiju. On se daje u beg, dok ga Mala Alisa juri.

U daljini se vide oštre konture Kangčendžunge, koji krije Dolinu večitog života ispod zaleđenih padina.

Mala Alisa ne zna ništa o toj dolini, mada nju Šari poznaje izuzetno dobro.

Mala Alisa prati Tarkija do žbuna rododendrona. Manje od metra je udaljena od blistave ptice kad ova pogne glavu, trepne očima i zagrebe po nečemu na tlu ispod žbuna. Ptica zađe u lišće. Mala Alisa se nagne bliže.

„Šta je to, Tarki?“

Ptica kljucka po zemlji.

„Šta je to?“

Ptica se ukoči kao kip, glave pognute nisko ali nakrenute, zuri u tle širokim okom. Mala Alisa krivi vrat napred kako bi i ona to videla. Nečega ima tamo. To je nešto malo, okruglo i tamno.

Ptica se oglasi groznim zvukom – *Kreeeeeeaaaaak* – i zaždi prema kući. Mala Alisa se trgne, ali ne potrči za njom. Pruža ruke, gura debelo i glatko lišće u stranu i zavlaci se u žbun, kleči, spušta dlanove na zemlju, pronalazi.

Tamni kliker, poluzakopan. Savršeno okrugao. Sa urezanim čudnim oznakama. Dodiruje ga, strašno je hladan, kao led. Ona ga potkopava prstima, pravi hrpicu zemlje, oslobađa kuglicu. Uzima je desnom rukom, podiže, okreće i okreće, mršti se. Bolno je hladna. Svetlost odozgo se filtrira, menja, najednom je jarka, jarka, neverovatno jarka. Za nekoliko sekundi, sve je belo, tle se trese i divovski tresak razleže se po brdima, diže uz litice planina, prožima svako stablo, vlat trave, oblutak u potoku. Zvuk ispunjava sve.

Mala Alisa želi da pobegne odatle, ali ne može. Kao da ju je klikerčić prikovao za zemlju. Kroz svetlost, buku i bes, ona vidi da joj prilazi neka prilika, kao duh. Neka žena možda. Mlada. Sitna.

Prilika joj se primiče. Koža joj je bledozelena, a oči upale, usne izvijene. Neupokojeni leš. Mala Alisa ispušta kliker, ali ništa se ne menja. Avet joj se primiče dovoljno blizu da Mala Alisa oseti njen dah, smrad izmeta, zapaljene gume i

sumpora. Vazduh gori, a stvorenje poseže za Malom Alisom. Ona želi da vrisne i dozove mamu koja može da je spase, da pozove pomoć, bude bezbedna, spasena, ali ne čuje se ništa, ne čuje se ništa.

Oči joj se naglo otvaraju i ona *zaista* vrišti. Sad je budna. Sva je u znoju, dvogodišnja devojčica, i njena mama *jeste* tu, drži je, ljulja, govori joj: „Sve je u redu, *meri džan*, sve je u redu. Samo si sanjala. Samo si to opet sanjala.“

San koji Mala Alisa sanja iznova i iznova svake noći otkad je pronađen Ključ Zemlje.

Mala Alisa plače, a Šari je grli i podiže iz prekrivača na krevetu.

„Sve je u redu, srce moje. Niko ti neće nauditi. Nikome neću dozvoliti da ti naudi.“ I mada to govori kad god Mala Alisa sanja taj san, Šari ne zna je li to *zaista* istina. „Niko, slatka moja devojčice. Nikad, ama baš nikad.“

ivwteefiywki::n | wfczlk:ppcchsaKwCnd

SARA ALOPEJ, JAGO TLALOK

Apartman 438, hotel Kraun plaza, Kensington, London

„Odakle ti to?“, pita Sara, dok prelazi prstom preko nazu-
bljenog ožiljka na Jagovom licu.

„Sa obuke“, kaže Jago, zagledan u nju, tragajući na nje-
nom licu za naznakama da će mu se vratiti.

Prošla su četiri dana otkad je Sara uzela Ključ Zemlje sa
Stounhendža. Četiri dana otkad je Čijoko umrla. Četiri dana
otkad je Sara pogodila An Ljua u glavu. Četiri dana otkad je
stvar ispod drevnog kamenog spomenika oživela i pokazala se.

Četiri dana otkad je ona, Sara, ubila Kristofera Vander-
kampa. Povukla obarač i smestila mu metak u glavu.

Otad nije bila u stanju da izgovori njegovo ime. Neće to ni
pokušavati. I koliko god puta da ljubi Jaga, steže ga nogama,
tušira se, plače ili drži Ključ Zemlje u rukama, ponovo pušta
poruku koju je kepler 22b preko televizije odaslao svetu,
koliko god puta to da radi, Sara ne može da prestane da misli
na Kristoferovo lice. Njegovu plavu kosu, divne zelene oči
i varnicu u njima. Varnicu koju je ugasila kad ga je ubila.

Sara je izgovorila samo 27 reči posle Stounhendža, među
kojima su bile i ove. Jago je zabrinut za nju. Istovremeno,
osokoljen je njenim pitanjem.

„Kako se to tačno dogodilo, Feo?“, pita ona i nada se da
je posredi duga priča. Nada se da će joj obuzeti pažnju, da

će joj Jagove reči podjednako uspešno skrenuti misli kao i njegovo telo.

Potrebno joj je da misli na bilo šta osim na ono *što se desilo*, na bilo šta osim na *metak kojim mu je prosvirala glavu*.

Jago joj udovoljava. „Bila je to moja treća prava borba noževima. Imao sam dvanaest godina i bio veoma drčan. U prethodne dve sam lako pobedio. Prva je bila protiv dvadesetpetogodišnjeg bivšeg Igrača koji je pogrešio u koraku, druga protiv jednog od perspektivnih pomoćnika mog tate, džinovskog devetnaestogodišnjaka kome smo nadenuli ime Ladriljo.“

Sara pređe prstom preko grubo izdignutog tkiva njegovog ožiljka, tamo gde mu se ovaj spušta ispod vilice. „Ladriljo.“ Izgovara to sporo, uživa u zvuku imena. „Šta to znači?“

„’Cigla’, što je upravo i bio. Težak, čvrst i glup. Fintirao sam jednom i on se pomerio. Dok je stigao da se pripremi za sledeći pokret, borba je bila gotova.“

Sara se oglasi neodlučnim kikitom. To je njen prvi smeh posle svega, njen prvi osmeh. Jago nastavlja. „Treću borbu sam imao protiv klinca malo starijeg od mene. Bio je sitniji. Nikada ga ranije nisam sreo. Došao je iz Rija. Nije bio Peruanac. Nije bio ni Olmek.“

Jago zna da je za Saru sada dobro da joj priča o sebi. Kao i bilo šta drugo što bi joj skrenulo misli sa onoga što je uradila: ubila svog dečka, pronašla Ključ Zemlje i otpočela Događaj, zapečativši tako smrt milijardi ljudi. Igranje, borba, bekstvo, pucanje – to bi verovatno bilo bolje. Razgovor o svemu moraće da posluži u međuvremenu.

„Bio je klinac iz favele, mršav, sa mišićima nalik na užad obavijenu oko kostiju. Brz kao treptaj oka. Nije rekao ništa drugo osim ’Ćao’ i ’Više sreće sledeći put’. Ali pametan. Čudo od deteta. Za sečiva i uglove napada. Obučavali su ga, ali ono što je znao bilo mu je najvećim delom urođeno.“

„Zvuči kao ti.“

„I *bio* je kao ja.“ Jago se osmehne. „Bilo je to kao da se borim protiv odraza u ogledalu. Ja probam da ubodem, proba i on. Ja zamahnem, on odgovori zamahom. Tako se branio, kontranapadima. Nije bio ni nalik na druge s kojima sam trenirao – na bivše Igrače, mog tatu, ni na koga. Kao da sam se borio sa nekom životinjom. Brzom, sa besprekornim instinktima, bez mnogo razmišljanja. Samo je napadao. Da li si se ikada sukobila s nekom životinjom?“

„Da. Sa vukovima. Oni su bili najgori.“

„Sa *jednim* vukom ili...“

„Sa vukovima. U množini.“

„Bez vatrenog oružja?“

„Bez vatrenog oružja.“

„Ja sam se borio sa psima, nikada sa vukovima. Jednom sa pumom.“

„Volela bih da mogu da kažem kako sam zadivljena, Feo, ali nisam.“

„Već sam ti se zavukao u gaćice, Alopejeva“, pokuša Jago slabo da se našali. „Nema potrebe da te zadivljujem.“

Ona se ponovo osmehne i udari ga ispod prekrivača. Još jedan dobar znak njenog mogućeg oporavka.

„Kako god bilo, nisam mogao da ga pogodim. Pravilo je bilo da se borba završava po puštanju prve krvi. Vidiš crveno i prestaneš. Prosto.“

„Ali ožiljak – ta posekotina je bila duboka.“

„Si. Ispao sam glup, naleteo sam na nož. Iskren da budem, imao sam sreće. Da me nije ovako dohvatio po licu – umalo mi oko nije iskopao, znaš – verovatno bi me ubio.“

Sara klimne glavom. „Znači – krv, crveno, stoj. On ti kaže: 'Više sreće sledeći put' i ode, i to je sve?“

„Morali su da me ušivaju, ali da. I naravno, pošto sam bio na obuci, uradili su mi to bez anestezije.“

„Ha. Anestezija. Šta to beše?“

Jago joj se ovog puta široko osmehne. „Baš tako. Posrana Završnica.“

„Posrana Završnica, vala baš“, kaže Sara, ali na licu joj se ne vidi šta zaista oseća. Okrene se na leđa i zagleda u tavanicu. „Jesi li se suočio sa njim još koji put?“

Jago nekoliko sekundi ne odgovara. „Si“, kaže polako, kao da izvlači reč iz sebe. „Nije prošlo ni godinu dana. Samo dva dana pre mog rođendana, neposredno pre nego što sam postao podoban.“

„I?“

„Bio je još brži. Ali ja sam mnogo toga naučio, i bio sam brži i sam.“

„Onda si ti pustio prvu krv?“

„Ne. Imali smo noževe, ali sam ga posle nekoliko minuta udario u grlo i zgnječio mu dušnik. Kad je pao, stao sam mu na grkljan. Nisam prolio ni kap. I još mu vidim oči. Beslovne, zbunjene, kao kada ubiješ životinju. Ona ne razume šta se dogodilo, šta si uradio. Bilo je to izvan pravila prirode tog momka iz favele, najboljeg borca noževima koga sam ikada sreo. On nije shvatao da njegova pravila nisu primenljiva na mene.“

Sara ne progovara. Okreće se na bok, leđima prema Jagu.

U krevetu sam sa ubicom, pomisli.

I odmah zatim: Ali i ja sam ubica.

„Žao mi je, Saro. Nisam mislio da...“

„I ja sam to uradila.“ Ona udiše duboko. „Ni njegova pravila nisu bila primenljiva na mene. Odlučila sam da to uradim. Ubila sam ga. Ubila... Kristofera.“

Eto. Izgovorila je to. Telo počinje da joj se trese, kao da je u njemu okrenut neki prekidač. Privlači kolena uz grudi, trese se i jeca. Jago prelazi rukom tamo-amoo po njenim golim leđima, ali zna da joj to pruža malo utehe, ako i toliko.

Jago nikada nije imao bogzna kakvo mišljenje o Kristoferu, ali zna da ga je Sara volela. Volela ga je i ubila. Jago nije bio siguran da bi mogao da postupi kao Sara. Da li bi on mogao da ubije najboljeg prijatelja iz zavičaja? Da li bi mogao da ubije Hosea, Tijempa ili Čanga? Da li bi mogao da smesti metak u oca ili, još gore, u majku? Nije bio siguran u to.

„Moralas ti to da uradiš, Saro“, Jago kaže tihim glasom. Kazao je to 17 puta otkad su došli u hotel, uglavnom bez podsticaja, tek koliko da popuni tišinu.

Svaki put zvučalo je šuplje.

„Kazao ti je da to uradiš. Shvatio je u tom trenutku da će ga Završnica ubiti, i znao je da je jedino ispravno da umre tako što će pomoći *tebi*. On ti je *pomogao*, Saro, žrtvovao se za tvoju lozu. Dao ti je svoj blagoslov. Da si uradila ono što je An tražio od tebe, Čijoko bi završila sa Ključem Zemlje, ona bi bila na putu prema pobe...“

„DOBRO!“, zaurla Sara. Nije sigurna šta je gore – to što je ubila momka koga je volela od detinjstva, ili što je uhvatila Ključ Zemlje kad se pojavio na Stounhendžu. „Nije trebalo da Čijoko umre“, šapne ona. „Ne tako. Bila je previše dobar Igrač, previše jaka. A ja... nije trebalo da pucam u njega.“ Udiše duboko. „Jago... svi će – svi – umreti zbog mene.“

Sara se skuplja što više može. Jago lupka prstima po njenim kičmenim pršljenovima.

„Nisi to znala“, kaže Jago. „Niko od nas nije. Samo si radila ono što je rekao kepler 22b. Samo si igrala.“

„Da, *igrala*“, kaže ona sarkastično. „Mislim da je Ešling možda znala... Zaboga. Zašto nije mogla bolje da cilja? Zašto nije skinula naš avion iz vazduha kad je imala priliku?“

Jago se isto pitao u vezi sa Ešling – ne zbog obaranja „buš hoka“, već definitivno zbog onoga što je ona pokušavala da im kaže. „Da nas je oborila, Kristofer bi opet bio mrtav“, napomene joj Jago. „A mrtva bi bila i ti.“

„Da, pa...“, kaže Sara, kao da bi to bilo poželjnije od svega što se dogodilo posle njihovog odlaska iz Italije.

„Samo si *igrala*“, ponovi on.

Nekoliko minuta ne progovaraju. Sara ponovo plače, Jago joj i dalje mazi leđa. Jedan je ujutro, napolju rominja kiša, zvuci kola i kamiona dopiru odozdo, sa vlažne ulice. Avion, povremeno, na putu za Hitrou. Daleki zvižduk, kao sa broda. Policijska sirena. Slab zvuk pijanog smeha neke žene.

„Jebeš keplera 22b, jebeš Završnicu i jebeš igranje“, kaže Sara u tišini.

Ona prestaje da plače. Jago pušta da mu ruka padne na čaršave. Sarino disanje sve je dublje i sporije, i kroz nekoliko minuta ona spava.

Jago se izvlači iz postelje. Krišom odlazi u kupatilo, u tuš-kabinu, pušta da voda teče po njemu. Razmišlja o očima borca sa nožem, o tome kako su izgledale dok ih je život napuštao. O tome kako se osećao dok je to posmatrao, sa saznanjem da je on oduzeo taj život. Izlazi i briše se peškirom, oblači nemo, izvlači iz hotelske sobe, dok se vrata tiho zatvaraju za njim. Sara se ne pomera.

„*Hola*, Šila“, kaže Jago službenici u predvorju.

Jago je upamtio imena svih zaposlenih u hotelu i restoranu. Pored Šile, tu su Pradit, Irina, Pol, Dmitri, Kerol, Čarls, Dimpl i još 17 drugih.

Svi su oni osuđeni na propast.

Zbog Sare. Zbog njega. Zbog Čijoko, Ana i svih Igrača.

Zbog Završnice.

Odlazi na Kromvel roud i navlači kapuljaču preko glave. *Kromvel*, misli Jago. Omrznuti puritanski lord zaštitnik Engleskog komonvelta, teror međuvlašća. Čovek toliko omražen i svima odvratan da je kralj Čarls II naredio da se njegovo telo ekshumira kako bi mogao ponovo da ga ubije. Telo je obezglavljeno, a glava postavljena na motku ispred Vestminster hola gde je ostala godinama, da je čupkaju, pljuju i psuju sve dok na kraju nije preostalo ništa osim lobanje. Ta glava je istrulela na šiljku udaljenom tek nekoliko kilometara od mesta gde Jago ove noći šeta. Ovom ulicom koja je ime dobila po uzurpatoru.

Za ovo se oni bore. Za to da đavole kao što su Kromveli i nemoralne kraljeve poput Čarlsa II, mržnju, moć i politiku održe živim i zdravim na Zemlji.

Počeo je da se pita vredí li to uopšte.

Ali ne sme da se pita. Nije mu to dozvoljeno. „*Jugadores no se preguntan*“, rekao bi njegov tata kada bi mogao da čuje Jagove misli. „*Jugadores juegan*.“*

Si.

Jugadores juegan.

Jago nabija ruke u džepove i hoda prema Gloster roudu. Muškarac viši od njega petnaest centimetara i teži dvadesetak kilograma skreće iza ugla i udara Jaga u rame. Jago se upola okreće, i dalje sa rukama u džepovima, i jedva diže pogled.

„Ej, pazi malo!“, kaže čovek. Oseća se na pivo i znoj, nalik na gnev. Ima loše veće i traži kavgu.

„Izvini, drugar“, odgovara Jago, oponašajući južnolondonski naglasak, i polazi dalje.

* Šp.: Igrači se ne pitaju; igrači *igraju*. (Prim. prev.)

„Smešno ti je, a?“, pita čovek. „Praviš se važan?“

Bez upozorenja, čovek zamahuje pesnicom velikom kao toster prema Jagovom licu. Jago se naginje unazad, pesnica proleće kraj njegovog nosa. Čovek zamahuje ponovo, ali Jago se izmiče.

„Baš si brz, govнару mali“, istrtlja čovek. „More vadi te ruke iz džepova, *drugar*, i prestani da se zajebavaš.“

Jago se umesto toga osmehne i zablesne ga zubima sa umetnutim dijamantima. „Nema potrebe.“

Čovek stupa napred, Jago igra prema njemu, zabija petu u njegovo stopalo. Čovek ječi i pokušava da ga dograbi, ali Jago je prebrz. Šutira ga u stomak. Čovek se presamićuje. Jagu su ruke još u džepovima. Okreće se da se udalji, prema *Burger kingu* dalje niz ulicu, koji radi cele noći, kako bi kupio dva čizburgera sa slaninom. Igrači moraju da jedu. Čak i onaj koji tvrdi da je raskrstio sa Igrom. Jago čuje kako se čovek brzo kreće i premda ne gleda u njega, kaže: „Bolje skloni taj nož.“

Čovek se ukoči. „Otkud znaš da imam nož?“

„Čuo sam ga. Nanjušio.“

„*Ne seri*“, šapuće čovek i nasrće napred.

Jago se i dalje ne trudi da izvuče ruke iz džepova. Srebrni metal blista u svetlu lampe. Jago podiže nogu i udara pravo unazad, zahvata čovekova rebra. Nož promašuje Jaga dok se ovaj saginje napred, podiže stopalo i udara čoveka u cevanicu. Nož promašuje Jaga dok se on povija napred, diže stopalo i udara čoveka u bradu. Onda Jago spušta stopalo na ruku sa nožem. Čoveku ručni zglobovi treska o tle, i don Jagove cipele je povrhnje. Nož odleće iz ruke. Jago ga odbacuje daleko špicem cipele. On pada preko ruba ivičnjaka i čangrlja niz slivnik. Čovek stenje. Ovo mršavo govno ga je istuklo a da nije ni izvadilo ruke iz džepova.

Jago se osmehne, okrene na peti i pređe ulicu.

Burger king.

Si.

Jugadores juegan.

Ali isto tako treba i da jedu.

Odem Pit'dah Bareket
Nofek Sapir Yahalom
Leshem Sebo Ahlamah
Tarshish Shoham Yashfeh

HILAL IBN ISA EL SALT, EBEN IBN MUHAMED EL DŽULAN

Zavetna crkva, Kraljevstvo Aksum, Severna Etiopija

Hilal stenje dok spava. Cvili i trese se. Glava, lice, desno rame i ruka su mu opečeni od zapaljive ručne bombe koju je Nabatejac hitnuo za njim dok se on povlačio u podzemlje.

Eben ga je odvukao na bezbedno. Nabacio ćebad preko njega, ugasio plamenove, pokušao da ga umiri, ubrizgao mu morfin.

Hilal je prestao da urla.

Struja je nestala kada je došlo do napada, i pored rezervnih sistema. Eben je pozvao Nabrila u Adisu preko radija koji je funkcionisao na kurbli, a Nabril je rekao da je nestanak struje bio posledica solarne oluje. Ogromne. Nikada ranije nije takvu video. Neobično je bilo to što je ona bila koncentrisana tamo, na Aksum, upravo u trenutku kada je Hilal pisao svoju poruku drugim Igračima. Baš kad su Donghu i Nabatejac pokucali na vrata kolibe. A sve je to nemoguće. Solarne oluje remete velike oblasti, čitave kontinente. Nisu toliko precizne. Ne ciljaju u metu.

Nemoguće.

Nemoguće, osim kad su posredi Tvorci.

Eben je razmišljao o tome odmah posle zasede. Pomagao je Hilalu u svetlu lampe. Imao je i dvoje pomoćnika

Netinima, i oboje su bili nemi. Oni su položili Hilala na nosila, priključili mu infuziju, odneli ga sedam nivoa ispod drevne crkve. Eben i Netinimi su okupali Hilala u kozjem mleku. Bela tečnost je postala ružičasta. Ugljenisani komadići kože zaplutili su na površini.

Nemo su se molili dok su to radili. Dok su negovali. Dok su spasavali. Koža puna plikova. Oštar, sumporni zadah dezintegrisane kose. Kremasti miris mešavine mleka i krvi ispod toga.

Eben je tiho plakao. Hilal je bio najlepši od svih aksumskih Igrača u 1.000 godina, još od legendarne Igračice Elin Bakare el Poru. Hilal je imao plave oči, besprekoran, gladak ten, prave bele zube, visoke jagodice, ravan nos i savršeno okrugle nozdrve, četvrtastu bradu i gusto ukovrdžanu kosu oko lica, glatkog dečakog lica. Izgledao je kao bog. Sve je to sada nestalo. Spaljeno. Hilal ibn Isa el Salt nikada više neće biti lep.

Eben je pozvao hirurga iz Kaira da obavi presađivanje kože. Oftalmolog je došao iz Tunisa da spase Hilalovo desno oko. Pesađivanje je prošlo uspešno sa medicinskog staništa, ali Hilal će zauvek ostati grozan. Krpež nekada divnog dečaka. Desno oko mu je bilo spaseno, ali to će mu sigurno uticati na vid. I ono više nije plavo. Sada je crveno. Celo, osim dužice, koja je mlečnobela.

„Nikada mu se neće vratiti“, rekao je oftalmolog.

Bio je tako lep. Kralj anđela. Ali sada. Sada upola izgleda kao đavo.

Eben pomisli: *Ali on je naš đavo.*

Prošla je gotovo puna sedmica od napada. Eben kleči kraj Hilala u običnoj kamenoj odaji za spavanje. Drveni krstić visi preko krevetskog rama. Beli porcelanski umivaonik stoji kraj jednog zida. Nekoliko kukica za kačenje odora. Mala škrinja sa čistom posteljinom i zavojima. Kuka na uzglavlju

za infuziju. Tu su i kolica sa monitorom za brzinu rada srca, žice sa klemama i elektrode. Netinimi – muškarac i žena, oboje visoki i snažni – stoje spremni, nemi, naoružani, odmah ispred vrata.

Hilal je sve to prespavao. Povremeno stenje, cvili, drhti. Još je na morfinu, ali Eben mu već smanjuje dozu. Hilal je naučio da živi sa bolom, i premda će ovaj bol biti jači i trajniji od svega što je ranije iskusio, ako Hilal misli da nastavi sa Završnicom, moraće da se navikne.

Na još bola. Na unakaženost. Na svoje novo telo.

A ako *ne misli* da nastavi, onda Eben to treba da zna. Zbog toga je potrebno da Hilal jasno razmišlja.

I zato mu on smanjuje dozu.

Dok je Hilal spavao, Eben se molio. Meditirao. Pamtio Hilalove reči: *Možda i grešim*, rekao je Hilal pre nego što ga je morfin savladao. *Možda je Događaj neizbežan*.

Eben zna da nije tako. Više ne. Ne posle onoga što je rečeno na televiziji. Ne posle solarne oluje usmerene na Aksum. Tvorci *zaista* intervenišu. To nije mogao da uradi niko drugi. Jedina druga mogućnost bila je da je to nekako uradio Pokvarenjak. Biće za kojim su Aksumiti tragali sve ove vekove. Tragali uzalud. Onaj po imenu Ea.

Ali čak ni Pokvarenjak nije toliko moćan da kontroliše sunce.

I zato Eben zna: to *mora* da su uradili Tvorci.

I Eben zna da je ovo pravo divljaštvo. Oni su podarili ljudima život, a sada treba da nadziru naše gotovo potpuno izumiranje, da ponovo pokrenu Zemljin životni časovnik i puste planetu da se oporavi od nanesene štete, ali Oni ne bi smeli da se mešaju u igranje Završnice. Oni su doneli ta pravila, i sada ih Oni i krše.

Što znači da je možda kucnuo čas.

Čas da se vidi šta se nalazi u legendarnom, ali sasvim stvarnom sanduku.

On čeka još otkad je stric Mojsije izlažirao njegovo uništenje i sklonio ga u potaji, rekavši sinovima Aronovim da ga štite po svaku cenu. I da ga nikada ne gledaju niti otvaraju. I zapovedio je: *Raspečatite ga samo na Sudnji dan.*

Taj dan je blizu.

Ovo je kraj jednog doba.

Ubrzo će moćni Aksumiti povesti ostale i videti kakva se moć krije između pozlaćenih krila heruvima slave. Ubrzo će Eben ibn Muhamed el Džulan staviti na kocku uništenje zarad Završnice. Kad se Hilal vrati svesti i ponovo počne jasno da razmišlja, Eben će prekršiti zavet Tvorcima i videti hoće li loza Aksuma moći da im uzvрати njihovim sopstvenim oružjem.

GRANICE NAUKE, MAJ 1981.

U martu 1967. tehničar za presretanje u službi bezbednosti Američke ratne avijacije presreo je komunikaciju između pilota kubanskog miga 21 ruske proizvodnje i njegove komande u vezi s nailaskom na NLO. Tehničar je potom tvrdio da je NLO uništio mig i njegovog pilota, pošto je ovaj ispalio projektil na njega. Osim toga, tehničar tvrdi da su svi izveštaji, trake, dnevnički unosi i beleške o incidentu prosleđeni Nacionalnoj bezbednosnoj agenciji na njen zahtev.

Nimalo ne iznenađuje to što je agencija nekoliko meseci kasnije izradila nacrt izveštaja sa naslovom *Hipoteza o NLO i pitanje opstanka*. Obznanjen u oktobru 1979. na osnovu američkog Zakona o slobodi informacija, izveštaj tvrdi da je „ležeran naučni pristup isuviše često imao prednost u bavljenju pitanjem NLO“. Agencija je zaključila da bez obzira na to koja se hipoteza o NLO razmatra, „sve one imaju ozbiljne implikacije po opstanak“.

ALISA ULAPALA

Laguna Naki, Severna teritorija, Australija

Tu je Alisa i tu je Šari, a između njih je mala devojčica, uplašena i cmizdrava. Šari i Alisa stoje leđima uz leđa, čuče u borbenom stavu, Alisa sa nožem i bumerangom, Šari sa dugačkom metalnom šipkom na čijem su kraju načičkani ekseri. Oko njih kruže drugi, takođe naoružani, guguču, kokodaču, reže, prete. Iza njih su čopor pasa crvenih očiju i muškarci u crnom, naoružani puškama, srpovima i palicama. Iznad njih su isprepletene zvezde i lica keplera čije sedmoprste ruke posežu, kao brijači tanka tela su im nepomična, a njihov podrugljivi smeh odzvanja. Usred njih se nalazi izobličenje u prostoru poput rupe u zvezdama. I pre nego što Alisa stigne da sve to razmotri, drugi se istovremeno kreću, devojčica vrišti, a Alisa baca bumerang i zabija nož u grudi niskog tamnoputog dečaka koji joj pljuje u lice i krvari, a devojčica vrišti i vrišti i vrišti i vrišti.

Alisa đipa iz mreže, rukama steže ivicu kako se ne bi preturila, kosa joj je divlja tamna eksplozija, bela mesečina joj se na smenu odbija od kovrdža.

Ona udiše, šamara se po licu, proverava gde su joj bumeranži i nož. Još su tamo, zabodeni u drveni stub iznad otvora kroz koji joj je privezan jedan kraj mreže za spavanje.

Nalazi se na tremu svoje male brvnare blizu lagune. Sama. Iza lagune je Timorsko more. Iza nje, s druge strane brvnare,

prostiru se žbunje i šikara ogromne Severne teritorije. Ali-sino dvorište.

Bila je kod kuće i meditirala, slušala snove i pratila napeve u sećanju. Mislila je na pretke, more, nebo i zemlju. Bila je tamo otkad je kepler odaslao poruku sa naredbom da se Igra nastavi i otkad joj se u snu javio novi trag. Ovo nije bila zagonetka, već nešto eksplicitno i direktno, ako već ne baš sasvim fiksirano.

Ona se pita da li su ostali Igrači dobili nove tragove. Da li je neko od ostalih već proključio gde se ona nalazi. Da li je neko od njih upravo uzima na nišan snajperske puške, u daljini, puške neme i smrtonosne.

„Ko vas jebe!“, viče ona u mrak, glas joj se razleže po suvoj zemlji. Iskače iz mreže i besno korača do ivice trema, mrda nožnim prstima, širi ruke od sebe. „Evo me, bolidi, skinite me!“

Ali ne usledi pucanj.

Alisa se podrugljivo nasmeje i pljune. Počeše se po dupetu. Osmotri jarku svetlost svog traga, mentalni svetonik u glavi. Tačno zna o čemu se radi: lokacija Bajcakana, Donghua, zastrašujućeg derišta, osobe koja želi da ubije Šari, a možda i devojčicu koju Alisa iznova i iznova vidi u snovima. Alisa pretpostavlja da je ta devojčica Šarina Mala Alisa, ali zašto bi Donghu, ili ma ko drugi, želeo da je ubije, nije jasno. I dalje je skriveno to zbog čega je Mala Alisa važna – ako je uopšte važna.

Bez obzira na sve, Velika Alisa će pronaći Bajcakana i ubiti ga. Tako će igrati. Ako je to dovede bliže jednom od tri ključa Završnice, onda neka bude tako. A ako ne bude, ništa zato.

„Šta bude, biće“, hukće ona.

Zvezda padalica krstari preko nebeskog svoda i iščezava na zapadnom nebu.

Alisa se okreće naglo, vraća u brvnaru, grabi nož sa drvenog stuba. Uzima slušalicu starog telefona sa brojčanikom na dugme i spiralnim kablom. Ukucava broj, prinosi slušalicu uhu.

„Ej, Time. Da, Alisa ovde. Vidi, sutra pre zore krećem teretnjakom i treba mi tvoja nenadmašna veština kako bi mi nekoga pronašao, da? Možda sam ti je pomenula. Harapanku. Da, to je ona. Čopra. Indijka. Da, da, znam da sigurno postoji sto miliona Čopri u toj zemlji, ali slušaj. Njoj je između sedamnaest i dvadeset godina, verovatno na starijem kraju tog spektra. A ima i dete. Ne bebu, već dete. Možda dve ili tri godine staro. Ali evo u čemu je štos. Devojčici je ime Alisa. To bi trebalo malo da suzi potragu. Da, pozovi me na ovaj broj kad saznaš. Proveravaću poruke. U redu, Time. Svako dobro.“

Ona spušta slušalicu i zuri u ranac na krevetu. U crnu platnenu prostirku prekrivenu oružjem.

Mora da se pripremi.